

BOTH BALÁZS

Road to Hell

1.

*Redőny-szembéjak nyílnak: ébred
a forró vasbeton kocka.
Tízemeletnyi hőségben élünk,
mely önmagát sokszorozza.*

2.

*Egyenlő sávokra tépve támad,
fut az aszfalton, lendül a fény –
Mintha dobálva égő gyufákat
valaki ülne a párkány fémperején.*

3.

*Nem Ford ez – teli bádögüst,
mit nem létező kéz taszít.
A benzinfüstös körmenet
fűti a város poklait.*

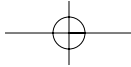
Ábel

*birtokba veszi a fényt a mozgást
de még nem tud mit kezdeni vele
öntudatlan és boldog világ volt
szólüktetésű tengere*

*vagy mégsem hogyha apró arcán
olykor egy mosoly feldereng
mit lát ahogy mi nem látjuk
neki az a jel mit jelent*

*minden érdeklő ugatás autók
felhőket sodor az őszi szél
a köré robbant hatalmas térben
minden idegen nyelven beszél*

*és mit álmodik ha nincs emléke
míg jóllakottan szendereg
mi maradt boldog világából
az őstől örök testmeleg*

[*Both Balázs versei*]

Rabtemető

a földműves

*Szalonnát sütöttem a tarlón.
„Vészélyben tőle a nép, az állam.”
A vallatás után csak fogsorom
emléke maradt a számban.*

a nagykövet

*Moszkvában diploma, Bécsben tárgyalás.
Pezsgő. Állófogadások.
Én voltam a rabruhás csontváz is,
aki papírbakancsban gödröt ásott?*

a diák

*Húszéves voltam. Hiába mondták;
nem lehet, hogy szó nélkül lőnek.
Még láttam: villan az őrtorony.
Vérvörös a levélszőnyeg.*

az arisztokrata

*Harmincig csupa napfény. Nem éltem
túl, hogy grófnak születtem.
Csákányütések visszhangját hallom
ötven éve süket fülemben.*

a költő

*Ősz üstököm zászló a szélben.
Lábam alatt jeltelen halmok.
Vigyázz, a világ nem felejt.
Verseim láncára vetlek, zsarnok.*

Hadirokkant az Emkénél

*szírombullásban víg nótaszóval
vonultam én is a frontra
hideg kőlépcsőn fekszem uram
mindkét lábam csonka*

*útjába álltam repesznek gáznak
veszett géppuskatűznek
láttam hogy ami kéklő ég volt
pokollá hogyan süllyed*

*próbáid mégis kiálltam uram
tán krisztustalan mit beszélek
szeles mezőid lövészárkok
a balál után nincs élet*

